

Zitting 1967-1968 – 9471 (R 631)

Goedkeuring van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken

KONINKLIJKE BOODSCHAP

Nr. 1

ONTWERP VAN RIJKSWET

Nr. 2

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van Rijkswet tot goedkeuring van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken.

De toelichtende memorie (en bijlage), die het Wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

Soestdijk, 24 januari 1968.

JULIANA.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken, alvorens door Ons te kunnen worden bekrachtigd, ingevolge artikel 60, tweede lid, van de Grondwet de goedkeuring der Staten-Generaal behoeft;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, de bepalingen van het Statuut voor het Koninkrijk in acht genomen, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1. Het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken, waarvan de tekst in *Tractatenblad* 1967, 197, is geplaatst, wordt voor het gehele Koninkrijk goedgekeurd.

Artikel 2. Deze Rijkswet treedt in werking met ingang van de dag na heden.

Lasten en bevelen, dat deze Rijkswet in het *Staatsblad*, het *Gouvernementsblad* van Suriname en het *Publicatieblad* van de Nederlandse Antillen zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Justitie,

De Minister van Buitenlandse Zaken,

Aan
de Tweede Kamer der Staten-Generaal,
de Staten van Suriname,
de Staten van de Nederlandse Antillen

Goedkeuring van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Algemeen gedeelte

1. Het hierboven aangehaalde verdrag heeft ten doel tussen het Koninkrijk der Nederlanden — hieronder verder aan te duiden met: het Koninkrijk — en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland — hieronder verder aan te duiden met: het Verenigd Koninkrijk — de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in burgerlijke zaken mogelijk te maken.

In april 1958 heeft het Verenigd Koninkrijk een eerste voorstel gedaan tot het sluiten met het Koninkrijk van een bilateraal executieverdrag, nadat het reeds een dergelijk verdrag had gesloten met Frankrijk en België en onderhandelingen over het sluiten van een zodanig verdrag had geopend met andere landen. Aangezien aan een executieverdrag met het Verenigd Koninkrijk stellig behoefte bestaat, is van Nederlandse zijde op het Britse voorstel ingegaan. De daarop gevolgde onderhandelingen hebben uiteindelijk geleid tot de sluiting van het onderhavige verdrag. Hierdoor is het aantal in de afgelopen jaren tot stand gekomen executieverdragen, waarbij het Koninkrijk partij is, nogmaals met één vermeerderd. Herinnerd zij hier aan het op 30 augustus 1962 te 's-Gravenhage gesloten verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland betreffende de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen en andere executorialle titels in burgerlijke zaken (*Trb.* 1963, 50), het op 17 april 1959 te Rome tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Italiaanse Republiek gesloten Verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in burgerlijke en handelszaken (*Trb.* 1959, 137), het op 6 februari 1963 te 's-Gravenhage gesloten verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Oostenrijk betreffende de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen en authentieke akten op het gebied van het burgerlijk recht (*Trb.* 1963, 51), het nog niet in werking getreden, op 24 november 1961 te Brussel gesloten Beneluxverdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, betreffende het faillissement en betreffende het gezag en de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, van scheidsrechterlijke uitspraken en van authentieke akten (*Trb.* 1961, 163), het op 15 april 1958 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag nopens de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen over onderhoudsverplichtingen jegens kinderen (*Trb.* 1959, 187) en het op 10 juni 1958 te New York gesloten Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken (*Trb.* 1959, 58).

2. Ook het thans aan de orde zijnde verdrag met het Verenigd Koninkrijk beoogt de grenzen te doorbreken, welke door wet en jurisprudentie worden gesteld aan de erkenning en tenuitvoerlegging van executorialle titels uit vreemde staten. Gelijk in de memorie van toelichting (kamerstuk 1963—1964 — 7570 (R 397)) betreffende het genoemde verdrag met de Bondsrepubliek is medegedeeld, worden die grenzen voor wat Nederland betreft getrokken door het voorschrift van artikel 431, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, dat, behoudens het bepaalde in de artikelen 985—994

van dat wetboek, de tenuitvoerlegging van vreemde vonnissen verbiedt alsmede door de rechtspraak, welke van geval tot geval nagaat of aan de beslissingen uit vreemde staten het gezag van gewijsde zaak valt toe te kennen. Zolang een te dier zake anders bepalend verdrag ontbreekt, komen Britse rechterlijke beslissingen derhalve in Nederland in het geheel niet in aanmerking voor tenuitvoerlegging, terwijl zij aldaar ook niet zonder meer in aanmerking komen voor erkenning. Voor de thans bestaande mogelijkheid van erkenning en tenuitvoerlegging van Nederlandse vonnissen in het Verenigd Koninkrijk moet worden onderscheiden tussen het „*common law*” en het „*statute law*”, te weten de „*Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act 1933*” (hieronder verder aan te duiden met: *Act*), waarvan de tekst als bijlage bij deze memorie is gevoegd.

Volgens het „*common law*” komen vonnissen uit vreemde staten in het Verenigd Koninkrijk, onafhankelijk van het bestaan in die staten van wederkerigheid bij de behandeling van Britse vonnissen, in aanmerking voor erkenning en tenuitvoerlegging. In zoverre kunnen Nederlandse vonnissen thans reeds in het Verenigd Koninkrijk worden erkend en tenuitvoergelegd (men zie intussen artikel 9 van de *Act*). De tenuitvoerlegging volgens het „*common law*” is echter slechts langs indirecte weg mogelijk, te weten, na de verkrijging van een Brits vonnis. Indien namelijk ingevolge een vonnis uit een vreemde staat een geldsom is verschuldigd, levert dit vonnis met betrekking tot die geldsom een „*legal obligation*” tussen de partijen op en dientengevolge een zelfstandige grondslag voor het instellen van een vordering tot betaling van die geldsom, welke vordering zonder meer wordt toegewezen, tenzij wordt aangetoond dat het vonnis niet in aanmerking komt voor erkenning.

Rechtstreekse tenuitvoerlegging van vonnissen uit vreemde staten ingevolge welke een geldsom is verschuldigd, namelijk tenuitvoerlegging na „*registration*” van deze vonnissen, wordt mogelijk gemaakt door de *Act*. Ingevolge artikel 1 van die *Act* staat deze mogelijkheid evenwel slechts open voor vonnissen uit staten, waarop „*Part I*” van de *Act* bij „*Order in Council*” toepasselijk is verklaard, terwijl ingevolge hetzelfde artikel dat gedeelte van de *Act* slechts dan op vonnissen van een staat mag worden toepasselijk verklaard, indien deze toepasselijkverklaring naar het oordeel van de Britse Kroon er toe zal leiden, dat Britse vonnissen in die staat althans in hoofdzaak op de voet van wederkerigheid zullen worden tenuitvoergelegd. Heeft een dergelijke toepasselijkverklaring plaatsgevonden, dan komen vonnissen uit de betrokken vreemde staat in het Verenigd Koninkrijk mede overeenkomstig de *Act* — derhalve niet slechts overeenkomstig het „*common law*” — in aanmerking voor erkenning (artikel 8). In de praktijk pleegt het Verenigd Koninkrijk, alvorens tot een zodanige toepasselijkverklaring ten aanzien van vonnissen van een bepaalde staat over te gaan, ter verzekering van de vorenbedoelde wederkerigheid een verdrag met die staat te sluiten, waarin de erkenning en tenuitvoerlegging van elkanders door het verdrag bestreken vonnissen tussen de twee verdragstaten is geregeld op een wijze welke althans wat de hoofdzaken betreft overeenkomt met de in de *Act* neergelegde regeling. Een dergelijk verdrag — na de totstandkoming waarvan het Verenigd Koninkrijk derhalve niet

het verdrag zelf doch de *Act* toepast op de door het verdrag bestreken vonnissen van zijn verdragspartner — heeft het Verenigd Koninkrijk, gelijk thans met het Koninkrijk, reeds eerder gesloten, behalve met Frankrijk en met België, met de Bondsrepubliek Duitsland, met Noorwegen en met Oostenrijk. Zolang het onderhavige verdrag niet van kracht is geworden komen vonnissen uit Nederland (het Koninkrijk) in het Verenigd Koninkrijk dan ook niet in aanmerking voor erkenning en tenuitvoerlegging overeenkomstig de *Act*.

3. Het verdrag regelt de erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, in het verdrag zonder onderscheid aangeduid met „vonnis” (artikel I, aanhef, en onder 2). Andere executoriale titels dan vonnissen vallen derhalve buiten de werking van het verdrag, met dien verstande, dat voor de Nederlandse rechter tot stand gekomen minnelijke schikkingen voor deze werking als „vonnis” worden aangemerkt en mitsdien in het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig de *Act* zullen kunnen worden erkend e.q. tenuitvoergelegd (artikel I, aanhef, en onder 2, tweede zin). Voor arbitrale uitspraken zijn tussen de twee staten van kracht het Verdrag van Genève van 26 september 1927 nopens de tenuitvoerlegging van in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken (tekst in *Staatsblad* 1931, 399) en het in artikel 1 van dat Verdrag genoemde Protocol (tekst in *Staatsblad* 1925, 379).

Welke vonnissen onder de werking van het verdrag vallen wordt naast artikel I, onder 2, bepaald door artikel II, eerste, tweede en vierde lid, wat betreft de tenuitvoerlegging tevens door artikel V, eerste lid. Als hoofdregel nopens het werkingsgebied van het verdrag geldt derhalve, dat alle een eindbeslissing omtrent de rechten van de partijen bevattende vonnissen, die na de inwerkingtreding van het verdrag in burgerlijke zaken zijn gewezen, door de in het eerste lid van artikel II opgesomde rechters van de twee verdragstaten door het verdrag worden bestreken. Deze vonnissen zullen derhalve, zo geen weigeringsgronden aanwezig zijn, in aanmerking komen voor erkenning e.q., indien ingevolge die vonnissen een geldsom verschuldigd is, voor tenuitvoerlegging overeenkomstig het verdrag (de *Act*). Men zie dienaangaande voor erkenning artikel III, juncto artikel IV, en voor tenuitvoerlegging artikel V, juncto artikel III, en de artikelen VI en VII.

Aangezien een vonnis voor de werking van het verdrag een eindbeslissing moet bevatten, zijn, gelijk hieronder nader zal blijken, vonnissen die, zoals bijvoorbeeld onderhoudsbeschikkingen, (nog) door de rechter zelf die deze heeft gewezen gewijzigd kunnen worden, van deze werking uitgesloten (vide ook artikel II, tweede lid, aanhef, en onder *c*, slot). Hetzelfde geldt voor rechterlijke beslissingen op het gebied van het personen-, familie- en erfrecht (art. 1, lid 2, en art. 2, lid 2, aanhef en onder *c* en *d*). Eveneens zijn van de werking van het verdrag uitgesloten vonnissen gewezen ter zake van rechtsvorderingen met publiekrechtelijke grondslag als bedoeld in artikel II, tweede lid, onder *b*, vonnissen inzake faillissement en surséance van betaling of de ontbinding en vereffening van vennootschappen (artikel II, tweede lid, onder *e*) en — omdat het verdrag zijn werking slechts uitstrekt over in burgerlijke zaken gewezen vonnissen — vonnissen in strafzaken gewezen terzake van burgerrechtelijke vorderingen.

In de opsomming, in het eerste lid, onder *b*, van artikel II, van Nederlandse rechters ontbreken de kantonrechters. Hierdoor vallen vonnissen van deze rechters buiten de werking van het verdrag, terwijl hetzelfde geldt voor vonnissen van wel in de bedoelde opsomming voorkomende Nederlandse rechters welke zijn gewezen naar aanleiding van tegen kantongerechtsvonnissen aangewende rechtsmiddelen (artikel II, tweede lid, aanhef en onder *a*).

Uit het bepaalde in artikel II, vierde lid, vloeit nog in zoverre een beperking van het werkingsgebied van het verdrag voort, dat de toepassing van het verdrag (de *Act*) ten aanzien van de in dat lid genoemde vonnissen facultatief is gesteld.

Aangaande de overwegingen, welke hebben geleid tot de hogergenoemde beperkingen van het werkingsgebied van het verdrag, zij hier opgemerkt, dat een gedeelte van deze beperkingen rechtstreeks samenhangt met voorschriften van de *Act*,

waarmede rekening moest worden gehouden vanwege de door de *Act* geëiste wederkerigheid bij de behandeling door de verdragstaten van elkanders vonnissen. Zo was aan de uitsluiting van kantongerechtsvonnissen niet te ontkomen, omdat *Part I* van de *Act* slechts toepasselijk mag worden verklaard op vonnissen van als „*superior courts*” aan te merken gerechten van een vreemde staat, terwijl in het Verenigd Koninkrijk als zodanige gerechten plegen te worden verstaan gerechten, waarvan de bevoegdheid ten aanzien van vermogensrechtelijke vorderingen niet op enigerlei wijze is beperkt tot een bepaald maximum. Dat het verdrag eindbeslissingen bevattende vonnissen (in de terminologie van de *Act*, vonnissen die zijn „*final and conclusive*”) bestrijkt, zijn werking niet uitstrekt over de in artikel II, tweede lid, onder *a* en *b*, van het verdrag genoemde vonnissen en slechts de tenuitvoerlegging van vonnissen ingevolge welke een geldsom verschuldigd is, toelaat, vloeit rechtstreeks voort uit het bepaalde in artikel 1, tweede lid, aanhef, en sub *a* en *b*, van de *Act*.

Op het gebied van het personen-, familie- en erfrecht geldt bij de erkenning van beslissingen het beginsel, dat materieel hetzelfde recht moet zijn toegepast als de rechter van de staat, waar de beslissing moet worden erkend zou hebben toegepast. Daar een executieverdrag echter geen oplossingen kan geven omtrent het toe te passen recht, terwijl weigering van een erkenning met een beroep op de openbare orde (artikel III, tweede lid, aanhef, en sub *d*) uiteraard beperkt behoort te blijven tot uitzonderingsgevallen, strekt het verdrag zich niet tot genoemde beslissingen uit. Om deze redenen vallen personen- en familierechtelijke beslissingen eveneens buiten de verdragen met de Bondsrepubliek en Oostenrijk.

De uitsluiting van vonnissen inzake faillissement en surséance van betaling en van vorenbedoelde in strafzaken gewezen vonnissen heeft het verdrag gemeen met alle onder 1 genoemde andere bilaterale executieverdragen.

Op gelijke wijze als het Verdrag met Italië, dat met de Bondsrepubliek en het eveneens hierboven onder 1 genoemde Haagse Verdrag, anders echter dan het Beneluxverdrag en het thans nog van kracht zijnde Nederlands-Belgisch Executieverdrag van 1925 (*Stb.* 1929, 405), is het verdrag met het Verenigd Koninkrijk gebouwd op het systeem van de zogenaamde competentie. Voor een uitvoerige verhandeling over de inhoud en de betekenis van dit systeem zij verwezen naar het daaromtrent in de memorie van toelichting betreffende het verdrag met de Bondsrepubliek medegedeelde (Kamerstuk 1963-1964 — 7570 (R 397), blz. 1, tweede kolom, onder 4). Hier moge worden volstaan met hetgeen dienaangaande reeds is opgemerkt in de memorie van toelichting betreffende het Verdrag met Oostenrijk (Kamerstuk 1964-1965 — 8041 (R 476), blz. 3, tweede kolom bovenaan), te weten, dat bij een erkennings- en executieregeling, welke bedoeld systeem heeft aanvaard, de in die regeling opgenomen voorschriften nopens de bevoegdheid van de rechter (zie artikel IV van het Verdrag met het Verenigd Koninkrijk) zich uitsluitend richten tot de rechter, die over de erkenning e.q. uitvoerbaarverklaring heeft te beslissen, en niet raken aan de bevoegdheid van de rechter, die ten gronde moest beslissen. Diens bevoegdheid blijft, afgezien van een in de regeling eventueel opgenomen litispentieclausule (men zie artikel III, vierde lid en artikel V, tweede lid van het Verdrag met het Verenigd Koninkrijk) beheerst door het interne recht van de staat, waarvan hij orgaan is.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel I

Dit artikel geeft, voor de toepassing van het verdrag, een aantal begripsomschrijvingen.

1. „gebied”

Uit deze begripsomschrijving volgt, dat, wat het Koninkrijk betreft, de werking van het verdrag zich zal beperken tot Nederland, behoudens de mogelijkheid van uitbreiding van die werking tot Suriname en de Nederlandse Antillen overeenkomstig artikel X.

2. „vonnis”

Gelijk hierboven reeds werd opgemerkt bestrijkt het verdrag uitsluitend rechterlijke beslissingen, zij het dat Nederlandse gerechtelijke minnelijke schikkingen voor de werking van het verdrag als „vonnis” worden aangemerkt. Zekerheidshalve is uitdrukkelijk bepaald, dat voor de werking van het verdrag onverschillig is met welke benaming een rechterlijke beslissing pleegt te worden aangeduid. Onverschillig voor deze werking is ook of een beslissing in eigenlijke of oneigenlijke rechtspraak is gegeven. Immers voorwaarden voor het zijn van een vonnis in de zin van het verdrag zijn slechts, dat het een eindbeslissing bevat en wel een dergelijke beslissing omtrent de rechten van de partijen. Onder een eindbeslissing zal moeten worden verstaan een beslissing, die door de rechter zelf, die haar heeft gewezen, niet (meer) kan worden gewijzigd. Uitdrukkelijk bepaalt het verdrag hier, dat het voor het zijn van een eindbeslissing zonder betekenis is, dat tegen het vonnis een rechtsmiddel (vide artikel I, onder 6) is of nog kan worden ingesteld (men zie in dit verband de artikelen III, derde lid, en V, tweede lid).

Nederlandse in kort geding gewezen vonnissen, die immers niet door de president van de arrondissementsrechtbank zelf kunnen worden gewijzigd, zijn derhalve eindbeslissingen bevattende vonnissen. Hetzelfde geldt voor andere voorlopige maatregelen, mits zij door de rechter zelf, die deze heeft genomen, niet kunnen worden gewijzigd. Beschikkingen inzake onderhoud zijn in het Verenigd Koninkrijk wel vatbaar voor wijziging door dezelfde rechter. Hetzelfde geldt (in geval van gewijzigde omstandigheden) voor dergelijke Nederlandse beschikkingen (artikel 471 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Deze beschikkingen vallen mitsdien, gelijk reeds werd opgemerkt, buiten de werking van het verdrag (zie ook de uitdrukkelijke bepaling van artikel II, tweede lid, aanhef, en onder c, slot). Nederlandse bij verstek gewezen vonnissen zullen eerst nadat de termijn voor verzet is verstreken zonder dat een rechtsmiddel is aangewend c.q. nadat op een (tijdig) gedaan verzet is beslist, een eindbeslissing opleveren.

Van een (eind-) beslissing omtrent de rechten van partijen zal sprake zijn, indien een beslissing is gegeven in een geding dat tot inzet heeft een vordering van een belanghebbende tegen een ander.

Hetgeen voorts in het hier aan de orde zijnde artikelgedeelte is bepaald behoeft geen nadere toelichting.

3. „vordering in rem”

In de omschrijving van dit in het Nederlandse recht onbekende begrip is weergegeven hetgeen als het wezenlijke kenmerk van een „action in rem” moet worden gezien. Dergelijke vorderingen richten zich op de verkrijging van vonnissen met algemene werking. Zodanige vonnissen zijn in het Nederlandse recht niet onbekend.

De begripstoepassing is van belang bij de toepassing van de bevoegdheidsregeling, neergelegd in artikel IV van het verdrag. In het derde lid van dat artikel wordt uitsluitend ten aanzien van vonnissen, gewezen op vorderingen in rem met betrekking tot schepen, luchtvaartuigen of hun lading een uitzondering gemaakt op de in het eerste lid van dat artikel neergelegde hoofdregel nopens de bevoegdheid, voor de toepassing van het verdrag, van de rechters van de verdragstaten. De onderwerpelijke begripsbepaling en de voornoemde bijzondere bevoegdheidsregel zijn dan ook slechts van belang voor vonnissen met de in die bepaling bedoelde algemene werking, gewezen op vorderingen welke schepen, luchtvaartuigen of hun lading tot onderwerp hadden.

4. „oorpronkelijk gerecht” en „aangezocht gerecht”

De twee begrippen worden in verschillende artikelen gebezigd. De omschrijvingen behoeven geen nadere toelichting.

5. „schuldenaar” en „schuldeiser”

Ook deze twee begrippen komen in verschillende artikelen voor. Uit de omschrijvingen blijkt dat een vonnis ook tegen een ander dan de daarbij veroordeelde partij, respectievelijk door elke rechtsopvolger van de daarbij in het gelijk gestelde

partij overeenkomstig het verdrag (de *Act*) zal kunnen worden tenuitvoergelegd.

6. „rechtsmiddel”

Ook een geding, dat de strekking heeft een vonnis buiten werking te stellen („to set aside a judgment”), is gericht op de vernietiging van het vonnis. Bij deze gedingen gaat het naar Brits recht echter met name om de vernietiging op grond van een „defect in the proceedings”, bij voorbeeld hierin bestaande, dat het vonnis was verkregen door bedrog (fraud) of dat de gedaagde geen kennis droeg van het geding. Ook een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging moet onder de werking van het verdrag als „rechtsmiddel” worden beschouwd.

Artikel II

In het *eerste lid* van dit artikel is de hierboven in het Algemeen gedeelte reeds genoemde hoofdregel nopens het werkingsgebied van het verdrag neergelegd: Het verdrag is in beginsel van toepassing op alle vonnissen — in de zin van artikel I, onder 2 — in burgerlijke zaken, die na het tijdstip van de inwerkingtreding van het verdrag zijn gewezen door de in het artikellid genoemde rechters. In deze hoofdregel wordt, gelijk ook reeds werd opgemerkt, niet (mede) gesproken over vonnissen, gewezen in strafzaken naar aanleiding van burgerrechtelijke rechtsvorderingen. Dergelijke vonnissen zijn derhalve van de werking van het verdrag uitgesloten, alhoewel de *Act* (vide artikel 11, eerste lid, onder „Judgment”) de erkenning en tenuitvoerlegging in het Verenigd Koninkrijk mede van dergelijke vonnissen uit andere staten, indien deze staten dit wensen, mogelijk maakt. Deze uitsluiting is op Nederlands voorstel geschied. De verdragen met de Bondsrepubliek (artikel 1, derde lid, onder a), Italië (artikel 10) en Oostenrijk (artikel 1, vierde lid, aanhef, en sub c) zijn evenmin op deze vonnissen van toepassing. Ook in zoverre het verdrag zijn werking zal uitstrekken over na de inwerkingtreding daarvan gewezen vonnissen, stemt het overeen met het verdrag met de Bondsrepubliek (artikel 20), dat met Italië (artikel 16, tweede lid) en dat met Oostenrijk (artikel 10, tweede lid).

Dat en om welke reden vonnissen van de kantonrechter van de werking van het verdrag moesten worden uitgesloten, is hierboven reeds uiteengezet (men zie in dit verband ook het hieronder te bespreken derde lid). In overeenstemming met het wederkeringsbeginsel vallen ingevolge het onderwerpelijke artikellid ook Britse vonnissen, welke — gelijk bij voorbeeld de vonnissen van de Engelse „county courts” — niet zijn aan te merken als vonnissen van „superior courts”, buiten de werking van het verdrag. Het *tweede lid* somt een aantal categorieën van vonnissen op, welke niet door het verdrag worden bestreken. Zij zijn hierboven reeds genoemd.

Ingevolge het bepaalde onder a zullen derhalve beslissingen van een arrondissementsrechtbank of van de Hoge Raad, in hoger beroep of in cassatie gegeven op het tegen een kantongerechtsvonnis aangewende rechtsmiddel (artikel I, onder b) in het Verenigd Koninkrijk althans niet overeenkomstig de *Act* kunnen worden erkend c.q. tenuitvoergelegd (vide het derde lid). Omgekeerd zal b.v. indien een vonnis van een county court bij een superior court is aangevallen, de naar aanleiding daarvan door dit gerecht gegeven beslissing in Nederland niet overeenkomstig het verdrag kunnen worden erkend c.q. tenuitvoergelegd.

Onder de ingevolge het bepaalde onder b uitgesloten vonnissen zijn niet begrepen vonnissen, houdende een veroordeling ter zake van een boetebeding noch vonnissen houdende de veroordeling tot betaling van een dwangsom. Men zie voor laatstgenoemde vonnissen het hieronder over artikel V, eerste lid, opgemerkte. Hierboven werd reeds opgemerkt, dat (en om welke redenen) ingevolge het bepaalde onder c en d beslissingen op het gebied van het familie- en erfrecht van de werking van het verdrag zijn uitgesloten. Ook werd reeds gewezen op de uitdrukkelijke uitsluiting van beschikkingen inzake onderhoud.

Ingevolge het bepaalde onder e zijn behalve vonnissen inzake faillissement en surséance van betaling, ook die inzake de ont-

binding en vereffening van vennootschappen van de werking van het verdrag uitgesloten.

Het bepaalde in het *derde lid* is onder meer van bijzondere betekenis voor de erkenning en tenuitvoerlegging in het Verenigd Koninkrijk van kantongerechtsvonnissen en van in beroep tegen dergelijke vonnissen gewezen Nederlandse rechterlijke uitspraken. De bepaling houdt de mogelijkheid open, dat deze en andere van de werking van het verdrag uitgesloten Nederlandse vonnissen op grond van het Britse „*common law*” worden erkend of tenuitvoergelegd. De bepaling bevat in zoverre een afwijking, ten gunste van Nederlandse vonnissen van het wederkerigheidsbeginsel, dat Britse vonnissen nimmer op grond van het Nederlandse interne recht in aanmerking komen voor tenuitvoerlegging in Nederland.

Bij lezing van het *vierde lid*, ingevolge hetwelk de toepassing van het verdrag (de *Act*) niet verplicht zal zijn ten aanzien van ter zake van nucleaire schade gewezen vonnissen van de verdragsstaten, moet gedacht worden aan de volgende verdragen:

het op 21 mei 1962 te Wenen tot stand gekomen Verdrag inzake wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade (*Trb.* 1964, 177);

het op 29 juli 1960 te Parijs ondertekende Verdrag inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie (*Trb.* 1961, 27 en 1964, 175), zoals dit verdrag is gewijzigd door het op 28 januari 1964 te Parijs ondertekende Aanvullend Protocol (*Trb.* 1964, 178);

het op 31 januari 1963 te Brussel ondertekende Verdrag tot aanvulling van het genoemde Verdrag van Parijs van 29 juli 1960 (*Trb.* 1963, 171 en 1964, 176), zoals dit verdrag is gewijzigd bij het Aanvullend Protocol van Parijs van 28 januari 1964 (*Trb.* 1964, 179).

De bepaling is opgenomen ter voorkoming van tegenstrijdige verdragsverplichtingen.

Artikel III

Dit artikel regelt de erkenning van vonnissen.

Het *eerste lid* bepaalt welk gevolg het Verdrag aan een erkenning overeenkomstig het verdrag (de *Act*) verbindt.

Het *tweede lid* geeft aan op welke gronden, indien aangetoond, de erkenning van een vonnis moet worden geweigerd. Of in enig geval al of niet terecht een beroep wordt gedaan op de aanwezigheid van een grond voor weigering, is overgelaten aan het oordeel van het aangezochte gerecht.

Voor de onder *a* genoemde weigeringsgrond zie men het hieronder over artikel IV opgemerkte.

De onder *b* genoemde weigeringsgrond strekt ertoe de door het oorspronkelijke gerecht bij verstek veroordeelde partij te beschermen.

De onder *c* genoemde weigeringsgrond betreft het geval dat het vonnis door bedrog of arglist is verkregen.

De onder *d* genoemde weigeringsgrond betreft het geval, dat beroep wordt gedaan op strijdigheid van de erkenning met de openbare orde van het land, waar de erkenning wordt ingeroepen.

De onder *e* en *f* genoemde gronden voor weigering voorzien het geval, dat de schuldenaar of degene tegen wie de tenuitvoerlegging van het te erkennen vonnis wordt beoogd, in het land van het oorspronkelijke gerecht onderscheidenlijk in het land van het aangezochte gerecht, een beroep vermag te doen op zijn volkenrechtelijke immuniteit.

In het *derde* en *vierde lid* wordt een tweetal gevallen genoemd, waarin het aangezochte gerecht bevoegd, derhalve niet verplicht, is de erkenning van een vonnis te weigeren.

De omstandigheid, dat tegen een onder het verdrag vallend vonnis een rechtsmiddel is ingesteld of nog openstaat zal aan de erkenning van dat vonnis niet in de weg staan (artikel I, onder 2). Ingevolge het *derde lid* van artikel III zal het aangezochte gerecht op verzoek van de schuldenaar de erkenning echter mogen weigeren, of zijn beslissing over de erkenning tot het in het artikellid genoemde doel mogen aanhouden, indien de schuldenaar een rechtsmiddel tegen het vonnis heeft ingesteld dan wel gerechtigd en ook voornemens is dit te doen.

Aldus zal het aangezochte gerecht rekening kunnen houden met belangen van een bonafide schuldenaar.

Ingevolge het *vierde lid* is het aangezochte gerecht evenmin verplicht een vonnis te erkennen, indien aan het vonnis waarvan de erkenning wordt ingeroepen reeds een *beslissing* over het bij het vonnis berechte geschil, gegeven door een ter zake naar in de aangezochte staat heersende opvattingen bevoegd gerecht is voorafgegaan.

De enkele litispending reeds vóór de datum van het te erkennen vonnis levert derhalve nimmer een grond voor niet-erkenning op, terwijl het, indien er wel reeds een beslissing was, aan het oordeel van het aangezochte gerecht is overgelaten of de erkenning, bijvoorbeeld omdat er sprake is van tegenstrijdige beslissingen, behoort te worden geweigerd.

Het bepaalde in het *vijfde lid* verbiedt het aangezochte gerecht de erkenning van een vonnis te weigeren op de *enkele* grond, dat dit is gewezen met toepassing van ander recht dan de voor dit gerecht geldende conflictenregel aanwijst. Indien de toepassing van ander recht echter geleid heeft tot een resultaat waarvan de erkenning indruist tegen de openbare orde van de aangezochte staat, blijft weigering van erkenning mogelijk.

Artikel IV

Dit artikel bevat de regeling van de bevoegdheid, voor de werking van het verdrag, van de rechters der verdragsstaten, genoemd in het eerste lid van artikel II. Hierboven is er reeds op gewezen dat deze regeling aan de bevoegdheid van de rechters volgens het voor hen geldende interne recht niet afdoet.

Voorts is er hierboven reeds op gewezen, dat in het eerste lid van het onderwerpelijke artikel de hoofddregeling voor de bevoegdheid van die rechters, een ingevolge het verdrag voor erkenning (en tenuitvoerlegging) vatbaar vonnis te wijzen, is neergelegd.

Deze hoofddregeling maakt het oorspronkelijke gerecht aller-eerst bevoegd, indien de schuldenaar (gedaagde in het oorspronkelijke geding) zich aan de rechtsmacht van dat gerecht heeft onderworpen, hetzij doordat hij als gedaagde in het geding vrijwillig is verschenen en op de zaak zelf is ingegaan (punt *a*), hetzij doordat hij vóór de aanvang van het geding er in had toegestemd zich met betrekking tot het te beslechten geschil te onderwerpen aan de rechtsmacht van genoemd gerecht of aan de gerechten van het land van dat gerecht (punt *c*), hetzij doordat hij als eiser in conventie of in reconventie zelf het initiatief heeft genomen tot het instellen van een vordering c.q. van een tegenvordering voor het oorspronkelijke gerecht (punt *b*). Hiernaast is het oorspronkelijke gerecht als forum van de gedaagde nog bevoegd in de twee onder *d* en *e* genoemde gevallen, zulks evenwel met dien verstande, dat de bevoegdheid van dat gerecht in die twee gevallen ingevolge het *vierde lid* van het aan de orde zijnde artikel niet mag worden erkend, indien een overeenkomst is gesloten, als bedoeld in dat lid, ingevolge welke het geschil op een andere wijze zou worden beslecht dan door een procedure voor de gerechten van het land waar het vonnis is geveld.

De hierboven weergegeven hoofddregeling geldt niet voor de in het tweede en derde lid bedoelde vonnissen.

Ingevolge het *tweede lid* is het oorspronkelijke gerecht ten aanzien van vonnissen in gedingen betreffende onroerend goed bevoegd, wanneer dat goed is gelegen in het land van het oorspronkelijke gerecht en er geen sprake is van een overeenkomst, als bedoeld in het vierde lid.

Het *derde lid* bevat de bevoegdheidsregeling ten aanzien van de hierboven reeds genoemde vonnissen, gewezen ter zake van een vordering in rem met betrekking tot schepen, luchtvaartuigen of hun lading. Een dergelijk vonnis is ingevolge het artikellid door het oorspronkelijke gerecht bevoegdlijk gewezen, wanneer het schip, het luchtvaartuig of de lading daarvan ten tijde van de aanvang van het geding voor genoemd gerecht gelegen was in het land van het oorspronkelijke gerecht en er geen sprake is van een overeenkomst, als bedoeld in het vierde lid.

Artikelen V—VIII

De tenuitvoerlegging van door het verdrag bestreken vonnissen is afzonderlijk geregeld in de artikelen V—VIII.

Artikel V bepaalt in zijn *eerste lid* aan welke vereisten een onder het verdrag vallend vonnis moet voldoen om te kunnen worden tenuitvoergelegd.

Ingevolge het vonnis zal een geldsom verschuldigd moeten zijn. Het beloop van de geldsom zal uit het vonnis zelf, althans uit een nadere beslissing moeten blijken. Indien ingevolge een Nederlands vonnis een dwangsom verschuldigd is geworden (artikel 611a Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering), dan zal dat vonnis in het Verenigd Koninkrijk eerst in aanmerking komen voor tenuitvoerlegging, wanneer de verbeurde dwangsom in een nadere Nederlandse rechterlijke beslissing is neergelegd. In zoverre is de situatie te dezen derhalve dezelfde als onder de werking van de verdragen met de Bondsrepubliek en met Oostenrijk, welke te dezer zake een uitdrukkelijk voorschrift bevatten (artikel 7 Verdrag Bondsrepubliek; artikel 1, lid 4, onder *d*, Verdrag Oostenrijk).

Ten aanzien van het vonnis zal zich voorts geen omstandigheid mogen voordoen, als genoemd onder *a*, *b* en *c* van het onderwerpelijke artikellid.

Uiteraard ligt het op de weg van de schuldenaar er een beroep op te doen dat aan het vonnis geheel is voldaan (punt *a*), terwijl hetzelfde geldt voor de aanwezigheid van een in het tweede lid van artikel III genoemde grond voor weigering van de erkenning van het vonnis (punt *c*).

Dat het vonnis vatbaar is voor tenuitvoerlegging en mitsdien de onder *b* bedoelde grond voor niet-tenuitvoerlegging (niet-uitvoerbaarverklaring, vide de artikelen VI en VII) niet aanwezig is, zal aan het aangezochte gerecht kunnen blijken uit het ingevolge artikel VI, lid 2, onder *a* c.q. artikel VII, lid 2, onder *b*, door de schuldeiser over te leggen stuk.

In het geval, voorzien in het *tweede lid* zal het aangezochte gerecht bevoegd, derhalve niet verplicht zijn, de tenuitvoerlegging niet toe te staan en de door zijn interne wet geoorloofde maatregelen te nemen. Tijdens de onderhandelingen over het verdrag is er van Britse zijde op geweest, dat, wanneer tegen het Britse vonnis een rechtsmiddel wordt ingesteld, in de regel uitstel van executie wordt verkregen. Hangende de behandeling van het rechtsmiddel is het vonnis in het Verenigd Koninkrijk niet vatbaar voor tenuitvoerlegging, in verband waarmede een stuk, als bedoeld in artikel VII, tweede lid, onder *b*, niet wordt afgegeven. Ingevolge *artikel VI* moet een in het Koninkrijk gewezen vonnis om in het Verenigd Koninkrijk te kunnen worden tenuitvoergelegd eerst worden geregistreerd (vergelijk artikel 2, eerste lid, van de *Act*).

Ingevolge het *eerste lid* moet de schuldeiser zich met een verzoek om registratie wenden tot het aangezochte gerecht op de wijze als door dat gerecht voorgeschreven (vergelijk artikelen 2, 3, 12 en 13 van de *Act*). Het aangezochte gerecht is wat betreft Engeland en Wales, Schotland en Noord-Ierland in het artikellid genoemd. Voor de andere gebieden van het Verenigd Koninkrijk (artikel I, onder 1, *a*), zie men artikel X, tweede lid.

Ingevolge het *tweede lid* van het onderwerpelijke artikel moet het verzoek om registratie vergezeld zijn van de in dat lid genoemde stukken, welke ingevolge het *derde lid* geen verder bewijs van echtheid nodig hebben. Het bepaalde in het *vierde lid* komt hierop neer, dat de zaak zelf, waarover bij het te registreren vonnis is beslist, niet aan een hernieuwd onderzoek mag worden onderworpen.

Artikel VII bevat een met artikel VI corresponderende regeling voor de tenuitvoerlegging van Britse vonnissen in het Koninkrijk.

Voor een dergelijke tenuitvoerlegging is een verlov vereist, te verlenen door het aangezochte gerecht op een daartoe strekkend verzoek. Wat Nederland betreft zal de schuldeiser zich ingevolge het *eerste lid* op de wijze, geregeld in de artikelen 986 en volgende van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, voor dat verlov moeten wenden tot de rechtbank in het arrondissement waar de schuldenaar woonplaats of vermogen heeft (vergelijk artikel 985 van genoemd Wetboek). Voor Suriname en de Nederlandse Antillen zie men Artikel X, tweede lid.

Het verzoek om verlov tot tenuitvoerlegging moet vergezeld gaan van de in het *tweede lid* onder *a*, *b* en (eventueel) *c* genoemde stukken, welke ingevolge het *derde lid* wederom geen verder bewijs van echtheid behoeven. Voor het *vierde lid* zie men het hierboven over het vierde lid van artikel VI opgemerkte.

Artikel VIII regelt in het *eerste lid* het gevolg van de registratie c.q. het verlov tot tenuitvoerlegging van een vonnis.

Het *tweede lid* van genoemd artikel bevat ten aanzien van de rechtsgang ter verkrijging van registratie c.q. van verlov tot tenuitvoerlegging het voorschrift dat deze rechtsgang zo eenvoudig en weinig tijdrovend mogelijk wordt gehouden, alsmede het voorschrift dat van de verzoeker om registratie c.q. het verlov om tenuitvoerlegging geen zekerheidstelling voor *kosten* mag worden verlangd. Wat Nederland betreft voldoen de artikelen 985 en volgende van genoemd Wetboek — welke artikelen te dezen toepasselijk zullen zijn voorzover het verdrag niet anders bepaalt (artikel 992 van dat Wetboek) — naar het oordeel van de ondergetekenden in voldoende mate aan eerstbedoeld voorschrift.

Het *derde lid* staat in overeenstemming met artikel 2, eerste lid, van de *Act*, voor het doen van een verzoek om registratie c.q. tot verlov tot tenuitvoerlegging een termijn van tenminste zes jaar toe.

Aangaande het bepaalde in de *leden 4 en volgende* zij hier nog slechts gewezen op het bepaalde in het zevende en achtste lid. Volgens het zevende lid zal het aangezochte gerecht op verzoek van de schuldeiser een redelijk bedrag aan kosten, gemaakt voor en in verband met het verlov tot registratie of tenuitvoerlegging, mogen toekennen (men zie in dit verband wat Nederland betreft het bepaalde in artikel 988, derde lid van meergenoemd Wetboek). Ingevolge het achtste lid zal het geregistreerde c.q. uitvoerbaar verklaarde vonnis tot op de datum van het verlov rente dragen tot de in het vonnis zelf of in een bij het vonnis gevoegde verklaring aangegeven hoogte en zal vanaf de datum van de registratie c.q. het verlov een rente tot een hoogte van 4 pct. per jaar over het gezamenlijk bedrag van hoofdsom en rente worden toegestaan.

Artikelen IX—XI

De in de artikel IX en volgende neergelegde slotbepalingen behoeven geen toelichting. Er zij slechts op gewezen dat het Verdrag wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft door de bekrachtiging van het verdrag slechts van toepassing zal worden in Nederland (artikel I, onder 1), doch dat de werking van het verdrag door een notawisseling, als bedoeld in artikel X, uitgebreid zal kunnen worden tot Suriname en tot de Nederlandse Antillen. De regeringen van Suriname en van de Nederlandse Antillen hebben doen weten deze uitbreiding inderdaad te wensen.

De Minister van Justitie,

C. H. F. POLAK.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

DE JONG.

Goedkeuring van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken

BIJLAGE BIJ DE
MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 4

CHAPTER 13

An Act to make provision for the enforcement in the United Kingdom of judgments given in foreign countries which accord reciprocal treatment to judgments given in the United Kingdom, for facilitating the enforcement in foreign countries of judgments given in the United Kingdom, and for other purposes in connection with the matters aforesaid [13th April 1933.]

Be it enacted by the King's most Excellent Majesty, by and with the advice and consent of the Lords Spiritual and Temporal, and Commons, in this present Parliament assembled, and by the authority of the same, as follows:

PART I

Registration of Foreign Judgments

Power to extend Part I of Act to foreign countries giving reciprocal treatment.

1. (1) His Majesty, if he is satisfied that, in the event of the benefits conferred by this Part of this Act being extended to judgments given in the superior courts of any foreign country, substantial reciprocity of treatment will be assured as respects the enforcement in that foreign country of judgments given in the superior courts of the United Kingdom, may by Order in Council direct

(a) that this Part of this Act shall extend to that foreign country; and

(b) that such courts of that foreign country as are specified in the Order shall be deemed superior courts of that country for the purposes of this Part of this Act.

(2) Any judgment of a superior court of a foreign country to which this Part of this Act extends, other than a judgment of such court given on appeal from a court which is not a superior court, shall be a judgment to which this Part of this Act applies, if

(a) it is final and conclusive as between the parties thereto; and

(b) there is payable thereunder a sum of money, not being a sum payable in respect of taxes or other charges of a like nature or in respect of a fine or other penalty; and

(c) it is given after the coming into operation of the Order in Council directing that this Part of this Act shall extend to that foreign country.

(3) For the purposes of this section, a judgment shall be deemed to be final and conclusive notwithstanding that an appeal may be pending against it, or that it may still be subject to appeal, in the courts of the country of the original court.

(4) His Majesty may by a subsequent Order in Council vary or revoke any Order previously made under this section.

Application for, and effect of, registration of foreign judgment.

2. (1) A person, being a judgment creditor under a judgment to which this Part of this Act applies, may apply to the High Court at any time within six years after the date of the judgment, or where there have been proceedings by way of appeal against the judgment, after the date of the last judgment given in those proceedings to have the judgment registered in the High Court, and on any such application the court shall, subject to proof of the prescribed matters and to the other provisions of this Act, order the judgment to be registered:

Provided that a judgment shall not be registered if at the date of the application —

(a) it has been wholly satisfied; or

(b) it could not be enforced by execution in the country of the original court.

(2) Subject to the provisions of this Act with respect to the setting aside of registration —

(a) a registered judgment shall, for the purposes of execution, be of the same force and effect; and

(b) proceedings may be taken on a registered judgment; and

(c) the sum for which a judgment is registered shall carry interest; and

(d) the registering court shall have the same control over the execution of a registered judgment;

as if the judgment had been a judgment originally given in the registering court and entered on the date of registration:

Provided that execution shall not issue on the judgment so long as, under this Part of this Act and the Rules of Court made thereunder, it is competent for any party to make an application to have the registration of the judgment set aside, or, where such an application is made, until after the application has been finally determined.

(3) Where the sum payable under a judgment which is to be registered is expressed in a currency other than the currency of the United Kingdom, the judgment shall be registered as if were a judgment for such sum in the currency of the United Kingdom as, on the basis of the rate of exchange prevailing at the date of the judgment of the original court, is equivalent to the sum so payable.

(4) If at the date of the application for registration the judgment of the original court has been partly satisfied, the judgment shall not be registered in respect of the whole sum payable under the judgment of the original court, but only in respect of the balance remaining payable at that date.

(5) If, on an application for the registration of a judgment, it appears to the registering court that the judgment is in respect of different matters and that, some, but not all, of the provisions of the judgment are such that if those provisions had been contained in separate judgments those judgments could properly have been registered, the judgment may be

registered in respect of the provisions aforesaid but not in respect of any other provisions contained therein.

(6) In addition to the sum of money payable under the judgment of the original court, including any interest which by the law of the country of the original court becomes due under the judgment up to the time of registration, the judgment shall be registered for the reasonable costs of and incidental to registration including the costs of obtaining a certified copy of the judgment from the original court.

Rules of court.

15 & 16 Geo. 5 c. 49.

3. (1) The power to make rules of court under section ninety-nine of the Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act, 1925, shall, subject to the provisions of this section, include power to make rules for the following purposes —

(a) For making provision with respect to the giving of security for costs by persons applying for the registration of judgments;

(b) For prescribing the matters to be proved on an application for the registration of a judgment and for regulating the mode of proving those matters;

(c) For providing for the service on the judgment debtor of notice of the registration of a judgment;

(d) For making provision with respect to the fixing of the period within which an application may be made to have the registration of the judgment set aside and with respect to the extension of the period so fixed;

(e) For prescribing the method by which any question arising under this Act whether a foreign judgment can be enforced by execution in the country of the original court, or what interest is payable under a foreign judgment under the law of the original court, is to be determined;

(f) For prescribing any matter which under this Part of this Act is to be prescribed.

(2) Rules made for the purposes of this Part of this Act shall be expressed to have, and shall have, effect subject to any such provisions contained in Orders in Council made under section one of this Act as are declared by the said Orders to be necessary for giving effect to agreements made between His Majesty and foreign countries in relation to matters with respect to which there is power to make rules of court for the purposes of this Part of this Act.

Cases in which registered judgments must, or may, be set aside.

4. (1) On an application in that behalf duly made by any party against whom a registered judgment may be enforced, the registration of the judgment

(a) shall be set aside if the registering court is satisfied

(i) that the judgment is not a judgment to which this Part of this Act applies or was registered in contravention of the foregoing provisions of this Act; or

(ii) that the courts of the country of the original court had no jurisdiction in the circumstances of the case; or

(iii) that the judgment debtor, being the defendant in the proceedings in the original court, did not (notwithstanding that process may have been duly served on him in accordance with the law of the country of the original court) receive notice of those proceedings in sufficient time to enable him to defend the proceedings and did not appear; or

(iv) that the judgment was obtained by fraud; or

(v) that the enforcement of the judgment would be contrary to public policy in the country of the registering court; or

(vi) that the rights under the judgment are not vested in the person by whom the application for registration was made;

(b) may be set aside if the registering court is satisfied that the matter in dispute in the proceedings in the original court had previously to the date of the judgment in the original court been the subject of a final and conclusive judgment by a court having jurisdiction in the matter.

(2) For the purposes of this section the courts of the country of the original court shall, subject to the provisions of subsection (3) of this section, be deemed to have had jurisdiction

(a) in the case of a judgment given in an action in personam

(i) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, submitted to the jurisdiction of that court by voluntarily appearing in the proceedings otherwise than for the purpose of protecting, or obtaining the release of, property seized, or threatened with seizure, in the proceedings or of contesting the jurisdiction of that court; or

(ii) if the judgment debtor was plaintiff in, or counter-claimed in, the proceedings in the original court; or

(iii) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, had before the commencement of the proceedings agreed, in respect of the subject matter of the proceedings, to submit to the jurisdiction of that court or of the courts of the country of that court; or

(iv) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, was at the time when the proceedings were instituted resident in, or being a body corporate had its principal place of business in, the country of that court; or

(v) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, had an office or place of business in the country of that court and the proceedings in that court were in respect of a transaction effected, through or at that office or place;

(b) in the case of a judgment given in an action of which the subject matter was immovable property or in an action in rem of which the subject matter was movable property, if the property in question was at the time of the proceedings in the original court situated in the country of that court;

(c) in the case of a judgment given in an action other than any such action as is mentioned in paragraph (a) or paragraph (b) of this subsection, if the jurisdiction of the original court is recognised by the law of the registering court.

(3) Notwithstanding anything in subsection (2) of this section, the courts of the country of the original court shall not be deemed to have had jurisdiction

(a) if the subject matter of the proceedings was immovable property outside the country of the original court; or

(b) except in the cases mentioned in sub-paragraphs (i), (ii) and (iii) of paragraph (a) and in paragraph (c) of subsection (2) of this section, if the bringing of the proceedings in the original court was contrary to an agreement under which the dispute in question was to be settled otherwise than by proceedings in the courts of the country of that court; or

(c) if the judgment debtor, being a defendant in the original proceedings, was a person who under the rules of public international law was entitled to immunity from the jurisdiction of the courts of the country of the original court and did not submit to the jurisdiction of that court.

Powers of registering court on application to set aside registration.

5. (1) If, on an application to set aside the registration of a judgment, the applicant satisfies the registering court either that an appeal is pending, or that he is entitled and intends to appeal, against the judgment, the court, if it thinks

fit, may, on such terms as it may think just, either set aside the registration or adjourn the application to set aside the registration until after the expiration of such period as appears to the court to be reasonably sufficient to enable the applicant to take the necessary steps to have the appeal disposed of by the competent tribunal.

(2) Where the registration of a judgment is set aside under the last foregoing subsection, or solely for the reason that the judgment was not at the date of the application for registration enforceable by execution in the country of the original court, the setting aside of the registration shall not prejudice a further application to register the judgment when the appeal has been disposed of or if and when the judgment becomes enforceable by execution in that country, as the case may be.

(3) Where the registration of a judgment is set aside solely for the reason that the judgment, notwithstanding that it had at the date of the application for registration been partly satisfied, was registered for the whole sum payable thereunder, the registering court shall, on the application of the judgment creditor, order judgment to be registered for the balance remaining payable at that date.

Foreign judgments which can be registered not to be enforceable otherwise.

6. No proceedings for the recovery of a sum payable under a foreign judgment, being a judgment to which this Part of this Act applies, other than proceedings by way of registration of the judgment, shall be entertained by any court in the United Kingdom.

Power to apply Part I of Act to British dominions, protectorates and mandated territories.

10 & 11 Geo. 5. c. 81.

7. (1) His Majesty may by Order in Council direct that this Part of this Act shall apply to His Majesty's dominions outside the United Kingdom and to judgments obtained in the courts of the said dominions as it applies to foreign countries and judgments obtained in the courts of foreign countries, and, in the event of His Majesty so directing, this Act shall have effect accordingly and Part II of the Administration of Justice Act, 1920, shall cease to have effect except in relation to those parts of the said dominions to which it extends at the date of the Order.

(2) If at any time after His Majesty has directed as aforesaid an Order in Council is made under section one of this Act extending Part I of this Act to any part of His Majesty's dominions to which the said Part II extends as aforesaid, the said Part II shall cease to have effect in relation to that part of His Majesty's dominions.

(3) References in this section to His Majesty's dominions outside the United Kingdom shall be construed as including references to any territories which are under His Majesty's protection and to any territories in respect of which a mandate under the League of Nations has been accepted by His Majesty.

PART II

Miscellaneous and General

General effect of certain foreign judgments.

8. (1) Subject to the provisions of this section, a judgment to which Part I of this Act applies or would have applied if a sum of money had been payable thereunder, whether it can be registered or not, and whether, if it can be registered, it is registered or not, shall be recognised in any court in the United Kingdom as conclusive between the parties thereto in all proceedings founded on the same cause of action and may be relied on by way of defence or counter-claim in any such proceedings.

(2) This section shall not apply in the case of any judgment (a) where the judgment has been registered and the registration thereof has been set aside on some ground other than

(i) that a sum of money was not payable under the judgment; or

(ii) that the judgment had been wholly or partly satisfied; or

(iii) that at the date of the application the judgment could not be enforced by execution in the country of the original court; or

(b) where the judgment has not been registered, it is shown (whether it could have been registered or not) that if it had been registered the registration thereof would have been set aside on an application for that purpose on some ground other than one of the grounds specified in paragraph (a) of this subsection.

(3) Nothing in this section shall be taken to prevent any court in the United Kingdom recognising any judgment as conclusive of any matter of law or fact decided therein if that judgment would have been so recognised before the passing of this Act.

Power to make foreign judgments unenforceable in United Kingdom if no reciprocity.

9. (1) If it appears to His Majesty that the treatment in respect or recognition and enforcement accorded by the courts of any foreign country to judgments given in the superior courts of the United Kingdom is substantially less favourable than accorded by the courts of the United Kingdom to judgments of the superior courts of that country, His Majesty may by Order in Council apply this section to that country.

(2) Except in so far as His Majesty may by Order in Council under this section otherwise direct, no proceedings shall be entertained in any court in the United Kingdom for the recovery of any sum alleged to be payable under a judgment given in a court of a country to which this section applies.

(3) His Majesty may by a subsequent Order in Council vary or revoke any Order previously made under this section.

Issue of certificates of judgments obtained in the United Kingdom.

15 & 16 Geo. 5. c. 49.

10. Where a judgment under which a sum of money is payable, no being as sum payable in respect of taxes or other charges of a like nature or in respect of a fine or other penalty, has been entered in the High Court against any person and the judgment creditor is desirous of enforcing the judgment in a foreign country to which Part I of this Act applies, the court shall, on an application made by the judgment creditor and on payment of such fee as may be fixed for the purposes of this section under section two hundred and thirteen of the Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act, 1925, issue to the judgment creditor a certified copy of the judgment, together with a certificate containing such particulars with respect to the action, including the causes of action, and the rate of interest, if any, payable on the sum payable under the judgment, as may be prescribed:

Provided that, where execution of a judgment is stayed for any period pending an appeal or for any other reason, an application shall not be made under this section with respect to the judgment until the expiration of that period.

Interpretation.

11. (1) In this Act, unless the context otherwise requires, the following expressions have the meanings hereby assigned to them respectively, that is to say

"Appeal" includes any proceeding by way of discharging or setting aside a judgment or an application for a new trial or a stay of execution;

“Country of the original court” means the country in which the original court is situated;

“Judgment” means a judgment or order given or made by a court in any civil proceedings, or a judgment or order given or made by a court in any criminal proceedings for the payment of a sum of money in respect of compensation or damages to an injured party;

“Judgment creditor” means the person in whose favour the judgment was given and includes any person in whom the rights under the judgment have become vested by succession or assignment or otherwise;

“Judgment debtor” means the person against whom the judgment was given, and includes any person against whom the judgment is enforceable under the law of the original court;

“Judgments given in the superior courts of the United Kingdom” means judgments given in the High Court in England, the Court of Session in Scotland, the High Court in Northern Ireland, the Court of Chancery of the County Palatine of Lancaster or the Court of Chancery of the County Palatine of Durham, and includes judgments given in any courts on appeals against any judgments so given;

“Original court” in relation to any judgment means the court by which the judgment was given;

“Prescribed” means prescribed by rules of court;

“Registration” means registration under Part I of this Act, and the expressions “register” and “registered” shall be construed accordingly;

“Registering court” in relation to any judgment means the court to which an application to register the judgment is made.

(2) For the purposes of this Act, the expression “action in personam” shall not be deemed to include any matrimonial cause or any proceedings in connection with any of the following matters, that is to say, matrimonial matters, administration of the estates of deceased persons, bankruptcy, winding up of companies, lunacy, or guardianship of infants.

Application to Scotland.

12. This Act in its application to Scotland shall have effect subject to the following modifications:

(a) For any reference to the High Court (except in section eleven of this Act) there shall be substituted a reference to the Court of Session;

(b) The Court of Session shall, subject to the provisions of subsection (2) of section three of this Act, have power by Act of Sederunt to make rules for the purposes specified in subsection (1) of the said section;

(c) Registration under Part I of this Act shall be effected by registering in the Books of Council and Session or in such manner as the Court of Session may by Act of Sederunt prescribe;

58 & 59 Vict. c. 14.

(d) For any reference to section two hundred and thirteen of the Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act, 1925, there shall be substituted a reference to the Courts of Law Fees (Scotland) Act, 1895;

(e) For any reference to the entering of a judgment there shall be substituted a reference to the signing of the interlocutor embodying the judgment.

Application to Northern Ireland.

13. This Act in its application to Northern Ireland shall have effect subject to the following modifications:

(a) References to the High Court shall, unless the context otherwise requires, be construed as references to the High Court in Northern Ireland;

40 & 41 Vict. c. 57.

(b) For the references to section ninety-nine and section two hundred and thirteen of the Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act, 1925, there shall be substituted respectively references to section sixty-one and section eighty-four of the Supreme Court of Judicature Act (Ireland), 1877, as amended by any subsequent enactment.

Short title.

14. This Act may be cited as the Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act, 1933.

Zitting 1967-1968 – 9471 (R 631)

Goedkeuring van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken

VERSLAG VAN DE STATEN VAN SURINAME

Nr. 5

Paramaribo, 5 maart 1968.

De Staten van Suriname hebben de eer u te berichten, dat zij in hun huishoudelijke vergadering van 1 maart 1968 aan een bespreking hebben onderworpen het ontwerp van Rijkswet tot goedkeuring van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage gesloten verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken (R 631), waarbij generlei bedenking werd ingebracht.

De Staten van Suriname,

O. W. VAN GENDEREN, *Voorzitter.*

G. S. VAN SICHEM, *Griffier.*

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal